ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ) ΤΗΣ 16ης ΙΟΥΛΙΟΥ 1981 [1]

Stephen Biller καί λοιποί κατά Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου

«Ὑπάλληλοι — τιμή συναλλάγματος πρός ὑπολογισμό τῶν συντάξεων»

Ὑπόθεση 154/79

Περίληψη

Ὑπάλληλος — Προσφυγή — Προσφυγή κατά κανονισμοῦ — Μή βλαπτική πράξη — Ἀπαράδεκτο

(Συνθήκη ΕΟΚ, ἄρθρο 173· κανονισμός ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, ἄρθρα 90 καί 91· κανονισμοί τοῦ Συμβουλίου 3085/78 καί 3086/78 περί τροποποιήσεως τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων)

Ἐπειδή οἱ κανονισμοί 3085/78 καί 3086/78 ἔχουν γενική ἐφαρμογή, οἱ προσφεύγοντες δέν δύνανται νά ὑποστηρίζουν ὅτι συνιστοῦν ἀποφάσεις πού τούς ἀφοροῦν ἄμεσα καί ἀτομικά πρός τόν σκοπό ἀμφισβητήσεως τοῦ κύρους τους βάσει τῆς διαδικασίας τοῦ ἄρθρου 173 τῆς συνθήκης ΕΟΚ.

Ἡ ἁπλή ὑποβολή ἐνστάσεως δυνάμει τοῦ ἄρθρου 90 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων δέν ἀρκεῖ γιά νά δημιουργήσει ἔνδικο μέσο κατά πράξεως κανονιστικῆς φύσεως. Ἡ διαδικασία τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 2 δέν ἐφαρμόζεται παρά μόνον στήν περίπτωση, κατά τήν ὁποία ἡ ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή (ΑΔΑ) ἔλαβε ἀπόφαση ἤ παρέλειψε νά υἱοθετήσει μέτρο ἐπιβαλλόμενο ἀπό τόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως καί ἐφ' ὅσον ἡ ἐνέργεια αὐτή τῆς ΑΔΑ συνιστᾶ πράξη βλαπτική.

Στήν ὑπόθεση 154/79

STEPHEN BILLER ΚΑΙ ΛΟΙΠΟΙ, ὑπάλληλοι τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου, ἐκπροσωπούμενοι ἀπό τόν Francis Jacobs, δικηγόρο τοῦ Middle Temple, μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τόν G. W. Clarke, 3, rue Dante,

προσφεύγοντες,

κατά

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ, ἐκπροσωπουμένου ἀπό τόν Francesco Passeti-Bombardella, γενικό διευθυντή διοικήσεως, προσωπικοῦ καί οἰκονομικῶν, ἐπικουρού-

1 — Γλῶσσα διαδικασίας: ἡ ἀγγλική.

μενο ἀπό τόν Derek Walker-Smith, Queen's Counsel, μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τόν Pasetti-Bombardella, Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο, Λουξεμβοῦργο,

καθ' οὗ,

πού ἔχει ὡς ἀντικείμενο τήν ἀκύρωση τῆς ἀποφάσεως τοῦ καθ' οὗ, μέ τήν ὁποία ἀπερρίφθη ἡ ἔνσταση πού ὑπέβαλαν οἱ προσφεύγοντες, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, κατά τῆς ἐπ' αὐτῶν ἐφαρμογῆς τῶν κανονισμῶν 3085/78 καί 3086/78 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 21ης Δεκεμβρίου 1978,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρῶτο τμῆμα)

συγκείμενο ἀπό τούς T. Koopmans, πρόεδρο τμήματος, A. O'Keeffe καί G. Bosco, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: F. Capotorti
γραμματεύς: J. A. Pompe, βοηθός γραμματεύς

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως, τά αἰτήματα καί ἐπιχειρήματα πού οἱ διάδικοι ἀνέπτυξαν κατά τήν διάρκεια τῆς ἐγγράφου διαδικασίας συνοψίζονται ὡς ἑξῆς:

I — Πραγματικά περιστατικά καί διαδικασία

Σύμφωνα μέ τόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων (ἄρθρο 82 παράγραφος 1 καί παράρτημα VIII, ἄρθρο 45 παράγραφος 3), οἱ δικαιοῦχοι συντάξεως δύνανται νά ζητήσουν τήν καταβολή της σέ βελγικά φράγκα, ἀφοῦ προσαρμοσθεῖ βάσει ἑνός συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς, πού ποικίλλει ἀναλόγως τῆς χώρας ὅπου διαμένει ὁ συνταξιοῦχος. Τό ἄρθρο 5 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ 3084/78 τοῦ Συμβουλίου (JO L 369, σ. 1) εἶχε καθορίσει τόν συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς γιά τό Ἡνωμένο Βασίλειο σέ 144,1 %. Σέ συντα-

ξιοῦχο, κάτοικο Ἡνωμένου Βασιλείου, πού ἐδικαιοῦτο συντάξεως ποσοῦ ἴσου πρός Α, κατεβάλλετο ἐπομένως ποσόν ἴσο πρός Α x 1,441 δελγικά φράγκα. Μετατρεπόμενο σέ λίρες στερλίνες, βάσει τῆς τιμῆς συναλλάγματος πού ἴσχυε τότε, αὐτό τό ποσό ἰσοδυναμοῦσε μέ σύνταξη (Σ):

$$\frac{A \times 1{,}441}{60} \quad \text{λιρῶν στερλινῶν}$$

Ἄν, ἀντιθέτως, ὁ συνταξιοῦχος ἀπεφάσιζε νά τοῦ καταβάλλεται ἡ σύνταξη σέ λίρες στερλίνες, τό ποσόν τῆς συντάξεως μετετρέπετο στό νόμισμα αὐτό σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 63 παράγραφος 3 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, «βάσει τῶν ἰσοτιμιῶν πού γίνονται δεκτές ἀπό τό Διεθνές Νομισματικό Ταμεῖο, οἱ ὁποῖες ἴσχυαν τήν 1η Ἰανουαρίου 1965», δηλαδή στήν τιμή τῶν 140 δελγικῶν φράγκων πρός μία λίρα, βάσει δέ αὐτοῦ τοῦ ὑπολογισμοῦ ὁ συνταξιοῦχος ἐλάμβανε σύνταξη:

$$\frac{A \times 1{,}441}{60} \quad \text{λιρῶν στερλινῶν}$$

Κατ' αὐτόν τόν τρόπο, μετά τήν παράλειψη τῶν κοινοτικῶν ἀρχῶν νά λάβουν ὑπ' ὄψη τίς μεταβολές τῶν τιμῶν συναλλάγματος τῶν νομισμάτων τῶν Κρατῶν μελῶν, συνταξιοῦχος διαμένων στό Ἡνωμένο Βασίλειο, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐπιλέξει τά δελγικά φράγκα ὡς νόμισμα, στό ὁποῖο θά κατεβάλλετο ἡ σύνταξή του, ἐλάμβανε πολύ ὑψηλότερο ποσό ἀπ' ὅ,τι ὁ συνταξιοῦχος πού εἶχε ἐπιλέξει νά τοῦ καταβάλλεται ἡ σύνταξη σέ λίρες στερλίνες.

Πρός ἐξάλειψη αὐτῆς τῆς ἀνωμαλίας, τό Συμβούλιο ἐθέσπισε, τόν Δεκέμβριο τοῦ 1978, τούς κανονισμούς 3085 καί 3086/78 (JO 1978 L 369, σσ. 6 καί 8), πού ἐτροποποίησαν τίς διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως περί ὑπολογισμοῦ τῶν συντάξεων.

Τό ἄρθρο 1 τοῦ κανονισμοῦ 3085/78 ὁρίζει:

«Τό ἄρθρο 63 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ἀντικαθίσταται ἀπό τό ἀκόλουθο κείμενο:

Οἱ ἀποδοχές τῶν ὑπαλλήλων ἐκφράζονται σέ δελγικά φράγκα. Καταβάλλονται στό νόμισμα τῆς χώρας, στήν ὁποία ὁ ὑπάλληλος ἀσκεῖ τά καθήκοντά του.

Οἱ ἀποδοχές πού καταβάλλονται σέ νόμισμα διαφορετικό ἀπό τό δελγικό φράγκο, ὑπολογίζονται βάσει τῶν τιμῶν συναλλάγματος πού ἐχρησιμοποιήθησαν γιά τήν ἐκτέλεση τοῦ γενικοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων τήν 1η Ἰουλίου 1978.

Ἡ ἡμερομηνία αὐτή τροποποιεῖται κατά τήν ἐτησία ἐξέταση τῶν ἀποδοχῶν, πού προβλέπεται στό ἄρθρο 65, ἀπό τό Συμβούλιο, τό ὁποῖο ἀποφασίζει κατόπιν προτάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς μέ τήν εἰδική πλειοψηφία πού προβλέπεται στήν πρώτη περίπτωση τοῦ ἐδαφίου 2 τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 148 τῆς συνθήκης ΕΟΚ καί τοῦ ἄρθρου 118 τῆς συνθήκης Εὐρατόμ.

Ὑπό τήν ἐπιφύλαξη τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἄρθρων 64 καί 65, οἱ συντελεστές ἀναπροσαρμογῆς πού καθορίζονται δυνάμει τῶν ἐν λόγω ἄρθρων, προσαρμόζονται σέ περίπτωση τροποποιήσεως τῆς ἀνωτέρω ἡμερομηνίας ἀπό τό Συμβούλιο, τό ὁποῖο, ἀποφασίζοντας κατά τήν διαδικασία πού ἀναφέρεται στό τρίτο ἐδάφιο, διορθώνει τίς συνέπειες τῆς διακυμάνσεως τοῦ δελγικοῦ φράγκου σέ σχέση μέ τίς τιμές πού ἀναφέρονται στό δεύτερο ἐδάφιο.»

Μέ τόν κανονισμό 3086/78 προσηρμόσθησαν οἱ συντελεστές ἀναπροσαρμογῆς βάσει τῶν ὁποίων προσαρμόζονται οἱ ἀποδοχές καί οἱ συντάξεις τῶν ὑπαλλήλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων. Τό ἄρθρο 1 παράγραφος 2 ὁρίζει:

«Οἱ συντελεστές ἀναπροσαρμογῆς πού ἐφαρμόζονται στίς συντάξεις σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 82 παράγραφος 1 δεύτερο ἐδάφιο τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως καθορίζονται, ἀπό 1ης Ἀπριλίου 1979, ὡς ἀκολούθως, ἀνάλογα μέ τήν χώρα τῶν Κοινοτήτων πού οἱ δικαιοῦχοι συντάξεως δηλώνουν ὅτι ἔχουν κατοικία:

...

Ἡνωμένο Βασίλειο: 62,5.

...»

Οἱ προσφεύγοντες ἰσχυρίζονται ὅτι τό συνδυασμένο ἀποτέλεσμα τῶν κανονισμῶν αὐτῶν εἶναι ἡ πλέον τοῦ 50 % μείωση τῆς συντάξεως ἑνός δικαιούχου, πού κατοικεῖ στό Ἡνωμένο Βασίλειο καί ἔχει ἐπιλέξει νά τοῦ καταβάλλεται ἡ σύνταξή του σέ βελγικά φράγκα. Ἀπό 1ης Ἀπριλίου 1979, ἡ σύνταξη ὑπολογίζεται βάσει τοῦ τύπου $\Sigma = A \times 0{,}625$ βελγικά φράγκα, ἀντί τοῦ $\Sigma = A \times 1{,}441$ βελγικά φράγκα.

Ἡ ἔγγραφη διαδικασία διεξήχθη κανονικῶς.

Κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ καί μετ' ἀκρόαση τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, τό Δικαστήριο (πρῶτο τμῆμα) ἀπεφάσισε τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή ἀποδείξεων.

II — Αἰτήματα τῶν διαδίκων

Οἱ *προσφεύγοντες* ζητοῦν ἀπό τό Δικαστήριο:

«1. νά ἀποφανθεῖ ὅτι οἱ κανονισμοί 3085 καί 3086/78 δέν ἔχουν ἐφαρμογή·

2. νά ἀκυρώσει τήν ἀπόφαση τοῦ καθ' οὗ, μέ τήν ὁποία ἀπερρίφθη ἔνσταση πού ὑπέβαλαν οἱ προσφεύγοντες κατά τῆς ἐπ' αὐτῶν ἐφαρμογῆς τῶν ἐν λόγω κανονισμῶν·

3. νά καταδικάσει τό καθ' οὗ στά δικαστικά ἔξοδα».

Τό *καθ' οὗ* ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο:

«1. νά ἀπορρίψει τήν προσφυγή ὡς ἀπαράδεκτη·

2. ἐπικουρικῶς, νά τήν ἀπορρίψει ὡς ἀβάσιμη·

3. νά καταδικάσει τούς προσφεύγοντες στά δικαστικά τους ἔξοδα».

III — Ἰσχυρισμοί καί ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων

Κατά τούς *προσφεύγοντες*, οἱ κανονισμοί 3085 καί 3086/78 εἶναι παράνομοι. Ἰσχυρίζονται ὅτι ἐθεσπίσθησαν κατά παράβαση οὐσιωδῶν τύπων.

Τό Συμβούλιο παρέλειψε τήν διαβούλευση μέ τό Κοινοβούλιο, ὅπως τό ἀπαιτεῖ ἡ συνθήκη (συνθήκη περί συγχωνεύσεως, ἄρθρο 24 παράγραφος 1). Τό προοίμιο τοῦ κανονισμοῦ 3085/78 ἀναφέρεται στήν γνωμοδότηση τοῦ Κοινοβουλίου, πού ἐδημοσιεύθη στήν Ἐπίσημη Ἐφημερίδα τοῦ 1977, C 183. Ἡ γνωμοδότηση ὅμως αὐτή ἀφοροῦσε πρόταση, τήν ἀπό 2 Μαρτίου 1977 τῆς Ἐπιτροπῆς (JO 1977, C 99), περί εἰσαγωγῆς τῆς εὐρωπαϊκῆς λογιστικῆς μονάδος στόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Ἐπειδή ὁ κανονισμός 3085/78 δέν εἶχε καμμία σχέση μέ τήν εὐρωπαϊκή λογιστική μονάδα, δύναται νά συναχθεῖ ὅτι δέν ἐχώρησε προσήκουσα διαβούλευση μέ τό Κοινοβούλιο.

Πράγματι, τό Κοινοβούλιο, στό ψήφισμά του, ἔλαβε ὑπ' ὄψη «τίς διαβεβαιώσεις τῆς Ἐπιτροπῆς ὅτι οἱ προτάσεις της οὐδαμῶς θά ἐπηρεάσουν τήν πραγματική ἀξία τῶν ποσῶν πού καταβάλλονται στούς ὑπαλλήλους ὡς ἀποδοχές, συντάξεις καί ἀποζημιώσεις».

Οἱ προσφεύγοντες τονίζουν ὅτι ἡ ἔλλειψη προσηκούσης διαβουλεύσεως μέ τό Κοινοβούλιο περί τῶν κανονισμῶν 3085 καί 3086/78 ἐπιβεβαιώνεται ἀπό τό γεγονός ὅτι μόνον μετά τήν θέσπισή τους διεπιστώθη ἡ ἐπίδρασή τους ἐπί τῶν ὑφισταμένων δικαιωμάτων.

Τό προοίμιο τοῦ κανονισμοῦ 3085/78 ἀναφέρεται στήν γνωμοδότηση τοῦ Δικαστηρίου. Οἱ προσφεύγοντες, ἀγνοοῦντες ὁποιαδήποτε γνωμοδότηση τοῦ Δικαστηρίου, ὑποθέτουν ὅτι ἡ ἐν λόγω γνωμοδότηση ἀφορᾶ, ὅπως καί ἡ γνωμοδότηση τοῦ Κοινοβουλίου, τήν πρόταση τῆς Ἐπιτροπῆς περί εἰσαγωγῆς τῆς εὐρωπαϊκῆς

λογιστικῆς μονάδος στόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Οἱ προσφεύγοντες συνάγουν ὅτι ἡ διαδικασία διαβουλεύσεως, πού ἀπαιτεῖ τό ἄρθρο 24 παράγραφος 1 τῆς συνθήκης περί συγχωνεύσεως, δέν ἐτηρήθη, πρᾶγμα πού καθιστᾶ τούς κανονισμούς 3085 καί 3086/78 παρανόμους.

Οἱ προσφεύγοντες ἰσχυρίζονται ὅτι οἱ ἀνωτέρω κανονισμοί ἀντιβαίνουν στό ἄρθρο 190 τῆς συνθήκης, καθ' ὅσον δέν εἶναι αἰτιολογημένοι.

Ἰσχυρίζονται περαιτέρω ὅτι οἱ κανονισμοί 3085 καί 3086/78 συνιστοῦν *προσβολή κεκτημένων δικαιωμάτων.* Παρατηροῦν ὅτι, κατά παγία νομολογία τοῦ Δικαστηρίου, τό Συμβούλιο δέν ἔχει τήν ἐξουσία νά ἐπιφέρει στόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τροποποιήσεις πού προσβάλλουν κεκτημένα δικαιώματα τῶν ὑπαλλήλων. Ἀπό τήν διατύπωση τοῦ παραρτήματος VIII τοῦ κανονισμοῦ προκύπτει ὅτι, ἐπειδή τά συνταξιοδοτικά δικαιώματα γεννῶνται βάσει τῶν συνταξίμων ἐτῶν ὑπηρεσίας, ἀπονέμονται ὄχι μόνον σ' ἐκείνους πού ἔχουν ἤδη ἀποχωρήσει ἐκ τῆς ὑπηρεσίας καί λαμβάνουν ἤδη σύνταξη, ἀλλά καί σέ κάθε ὑπάλληλο, πού ἔχει συμπληρώσει συντάξιμο χρόνο ὑπηρεσίας. Ἐξ ἄλλου, πολλοί ὑπάλληλοι, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ παραρτήματος VIII, ἅμα τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων τους στήν Ἐπιτροπή, μετέφεραν τό ἀσφαλιστικό στατιστικό ἰσοδύναμο τῶν ἀποκτηθέντων συνταξιουχικῶν δικαιωμάτων, μέ τήν προσδοκία ὅτι θά ἐτύγχανον τοῦ εὐεργετήματος τῶν διατάξεων πού εὑρίσκοντο ἐν ἰσχύι κατά τόν χρόνο πού προέβησαν στήν μεταφορά.

Οἱ προσφεύγοντες ὑποστηρίζουν ὅτι, βάσει μιᾶς θεμελιώδους ἀρχῆς τοῦ δικαίου, μιά νομοθετική ρύθμιση δέν εἶναι δυνατόν νά στερήσει, ἀναδρομικῶς, ἕναν ἰδιώτη τῶν κεκτημένων δικαιωμάτων του. Μία νομοθετική ρύθμιση πού στερεῖ ἀναδρομικῶς, εἴτε τούς συνταξιούχους εἴτε τούς ἐν ἐνεργείᾳ ὑπαλλήλους, τῶν δικαιωμάτων συντάξεως παραβιάζει αὐτήν τήν γενική ἀρχή τοῦ δικαίου καί ἀντιβαίνει στήν πρακτική τῶν Κρατῶν μελῶν πού ἀφορᾶ τό συνταξιοδοτικό καθεστώς τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν.

Κατά συνέπεια, τά κεκτημένα δικαιώματα πού ἔχουν γεννηθεῖ βάσει τοῦ συμπληρωθέντος χρόνου ὑπηρεσίας καί τά δικαιώματα πού ἔχουν μεταφερθεῖ στό κοινοτικό συνταξιοδοτικό καθεστώς πρέπει νά διέπονται ἀπό τίς διατάξεις πού ἰσχύουν κατά τόν χρόνο γενέσεως τῶν ἐν λόγω δικαιωμάτων.

Οἱ προσφεύγοντες διακρίνουν μεταξύ τῶν μεταβλητῶν στοιχείων πού ὑπεισέρχονται στόν ὑπολογισμό τῶν συντάξεων, ὅπως τῶν συντελεστῶν ἀναπροσαρμογῆς γιά τήν ἀντιστάθμιση τοῦ κόστους ζωῆς καί τῶν διατάξεων πού προσδιορίζουν τά ἐν λόγω στοιχεῖα. Τά πρῶτα δύνανται νά κυμαίνονται, ἐνῶ οἱ δεύτερες ὄχι, καθ' ὅσον κάθε μεταβολή ἐπηρεάζει κατ' ἀνάγκη τήν βάση ὑπολογισμοῦ τῶν δικαιωμάτων συντάξεως.

Τό *καθ' οὗ* ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ προσφυγή εἶναι ἀπαράδεκτη. Οἱ προϋποθέσεις πού θέτει τό ἄρθρο 90 παράγραφος 2, γιά νά εἶναι παραδεκτή μία ἔνσταση, δέν πληροῦνται. Τό ἄρθρο 90 παράγραφος 2 ἀπαιτεῖ τήν ἔκδοση ἀποφάσεως, ἡ ὁποία συνιστᾶ βλαπτική πράξη εἰς βάρος τοῦ προσφεύγοντος ἡ παράλειψη λήψεως μέτρου πού ἐπιβάλλεται ἀπό τόν κανονισμό, ἡ ὁποία παρομοίως συνιστᾶ βλαπτική πράξη εἰς βάρος του.

Τό καθ' οὗ, δηλαδή ἡ ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή, δέν ἐξέδωσε ἀπόφαση σχετική μέ τούς προσφεύγοντες. Μιά ἀπόφαση συνεπάγεται ἐπιλογή. Στήν προκειμένη περίπτωση, δέν ὑπάρχει ἐπιλογή ἢ διακριτική εὐχέρεια, καί ἑπομένως οὔτε ἀπόφαση. Ἡ μόνη διοικητική πράξη στήν ὁποία τό καθ' οὗ ὤφειλε νά προβεῖ, ἦταν νά ἐφαρμόσει τίς σαφεῖς διατάξεις ἑνός κανονισμοῦ.

Μέ τίς ἐνστάσεις τους, οἱ προσφεύγοντες ἐζήτησαν ἀπό τήν ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή «νά λάβει ἀπόφαση πού νά προβλέπει ὅτι ὁ κανονισμός 3086/78 δέν

ἔχει ἐφαρμογή ἐπ' αὐτῶν κατά τρόπο πού νά θίγει τήν σύνταξή τους . . .». Τό καθ' οὗ δέν εἶναι ἁρμόδιο νά λάβει μία τέτοια ἀπόφαση. Ὁ ἐν λόγω κανονισμός συνιστᾶ πράξη γενικοῦ χαρακτῆρος καί ἐφαρμόζεται *erga omnes*. Τό καθ' οὗ δέν δύναται νά περιορίσει ἤ νά διαφοροποιήσει τήν ἐφαρμογή του.

Οἱ προσφεύγοντες προσβάλλουν τούς κανονισμούς 3085/78 καί 3086/78 βάσει τοῦ ἄρθρου 184 τῆς συνθήκης ΕΟΚ. Βάσει τοῦ ἄρθρου 184, ὅμως, δέν εἶναι δυνατόν νά προβληθεῖ ἀπ' εὐθείας ἕνας κανονισμός. Στίς συνεκδικασθεῖσες ὑποθέσεις 31 καί 33/62, *Lütticke* κατά *Ἐπιτροπῆς*, τό Δικαστήριο ἀπεφάνθη:

«Ἀπό τήν διατύπωση καί τήν οἰκονομία του [τοῦ ἄρθρου 184] προκύπτει ὅτι αἴτηση περί ἀναγνωρίσεως τῆς μή δυνατότητος ἐφαρμογῆς ἑνός κανονισμοῦ προβλέπεται μόνον ἐντός τοῦ πλαισίου διαδικασίας πού ἤδη ἐκκρεμεῖ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου βάσει μιᾶς ἄλλης διατάξεως τῆς συνθήκης καί τότε, μόνον παρεμπιπτόντως καί μέ περιωρισμένα ἀποτελέσματα.»

Οἱ προσφεύγοντες δέν δύνανται νά προσβάλουν εὐθέως τούς κανονισμούς 3085/78 καί 3086/78, παρά μόνον ἄν ἡ προσφυγή τους εἶναι παραδεκτή, εἴτε δυνάμει τοῦ ἄρθρου 173 εἴτε δυνάμει τοῦ ἄρθρου 179 τῆς συνθήκης ΕΟΚ. Δέν φαίνεται δυνατή, βάσει τοῦ ἄρθρου 173, ἡ προσβολή τῶν ἐν λόγω κανονισμῶν, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν πράξεις τοῦ Συμβουλίου, διά τῆς ἀσκήσεως προσφυγῆς κατά τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου. Ἀλλά, κι ἄν ἀκόμη αὐτό ἦταν δυνατόν, ἡ προσφυγή δέν πληροῖ τίς προϋποθέσεις πού θέτει ἡ δεύτερη παράγραφος τοῦ ἄρθρου 173, δηλαδή ὅτι ἕνας συνταξιοῦχος δύναται νά ἀσκήσει προσφυγή μόνον «κατά ἀποφάσεως πού ἀπευθύνεται σ' αὐτόν» ἤ «κατά ἀποφάσεως πού, ἄν καί ἐκδίδεται ὡς κανονισμός, τόν ἀφορᾶ ἀμέσως καί ἀτομικῶς». Ἡ παροῦσα ὑπόθεση ὅμως ἔχει ὡς ἀντικείμενο ἕναν κανονισμό, πού ἔχει ἐφαρμογή ἐφ' ὅλων τῶν ὑπαλλήλων τῆς Κοινότητος καί ἐπομένως ἔχει ἔννομα ἀποτελέσματα γιά μιά κατηγορία ἀτόμων πού καθορίζεται κατά τρόπο μᾶλλον γενικό παρά ἀμέσως καί ἀτομικῶς». Δέν πληροῦται, ἐπομένως, καμμία ἀπό τίς προϋποθέσεις πού ἀναφέρονται στό ἄρθρο 173 παράγραφος 2. Ἡ ὀρθότης αὐτῆς τῆς ἀπόψεως ἐπιβεβαιώνεται ἀπό τήν διάταξη τοῦ Δικαστηρίου ἐπί τῆς ὑποθέσεως 48/79, *Ooms καί λοιποί* κατά *Ἐπιτροπῆς* (Recueil 1979, σ. 3121).

Ἐξ ἄλλου, ἀπό τήν νομολογία τοῦ Δικαστηρίου ἐμφαίνεται σαφῶς ὅτι, στίς διαφορές τους μέ τήν Κοινότητα, οἱ ὑπάλληλοι δέν δύνανται νά κάνουν χρήση τῆς διαδικασίας πού προβλέπει τό ἄρθρο 173. Αὐτές οἱ διαφορές διέπονται ἀπό τό ἄρθρο 179, τό ὁποῖο καθορίζει εἰδικῶς τήν ἁρμοδιότητα ἐπ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τῶν ὑποθέσεων, «ἐντός τῶν ὁρίων καί σύμφωνα μέ τίς προϋποθέσεις πού ὁρίζει ὁ κανονισμός περί τῆς ὑπηρεσιακῆς τους καταστάσεως ἤ οἱ ὅροι ἀπασχολήσεως», ἤτοι στήν προκειμένη περίπτωση τά ἄρθρα 90 καί 91.

Ἡ δεύτερη προϋπόθεση πού θέτει τό ἄρθρο 90 παράγραφος 2 εἶναι ἡ παράλειψη «νά λάβει μέτρο πού ἐπιβάλλεται ἀπό τόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως». Στήν προκειμένη περίπτωση δέν ὑπῆρξε τέτοια παράλειψη τοῦ καθ' οὗ. Ἀντιθέτως, ἐφαρμόζοντας ἕναν κανονισμό, τό καθ' οὗ ἐξεπλήρωσε τήν νόμιμη καί ἀπό τό θεσμικό δίκαιο ἐπιβαλλομένη ὑποχρέωσή του.

Ὑπό τό φῶς τῶν ἀνωτέρω σκέψεων περί τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 2, τό καθ' οὗ ὑποστηρίζει ὅτι ἡ παροῦσα προσφυγή εἶναι ἀπαράδεκτη.

Ὅσον ἀφορᾶ τό ἄρθρο 90 παράγραφος 1, τό καθ' οὗ θεωρεῖ ὅτι, κι ἄν ἀκόμη οἱ προσφεύγοντες εἶχαν προτιμήσει τήν διαδικασία πού προβλέπεται ἀπό τήν διάταξη αὐτή, ἡ παροῦσα προσφυγή θά ἦταν καί πάλι ἀπαράδεκτη. Ἐπειδή τά αἰτήματα τῶν προσφευγόντων ἔχουν ὡς μόνο ἀντικείμενο τήν ἐφαρμογή ἀπό τήν ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή μιᾶς διατάξεως τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως κατά τρόπο πού ἀντιβαίνει τόσο πρός τό γράμμα ὅσο καί πρός τήν οὐσία τῆς ἐν λόγω διατάξεως, δέν δύνανται νά γίνουν δεκτά βάσει

τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ. Σκοπός τῶν ἐνδίκων μέσων τῶν ἄρθρων 90 καί 91 εἶναι ὁ ἔλεγχος, ἀπό τό Δικαστήριο, τῶν πράξεων καί παραλείψεων τῆς «ἁρμοδίας γιά τούς διορισμούς ἀρχῆς». Δεδομένου ὅτι τό ἀντικείμενο τῆς παρούσης ὑποθέσεως εἶναι ἀπαράδεκτο δυνάμει τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 1, μιά τυπική προσφυγή ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου δέν δύναται νά δημιουργήσει παραδεκτό, ὅταν αὐτό δέν ὑφίσταται στόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν οὐσία τῆς ὑποθέσεως, τό καθ' οὗ ἰσχυρίζεται ὅτι τά πραγματικά περιστατικά καί τό ἐφαρμοστέο δίκαιο δέν εἶναι δυνατόν νά στηρίξουν ἐγκύρως προσφυγή.

Οἱ προσφεύγοντες ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ ἔλλειψη διαβουλεύσεως πρέπει νά συνεπάγεται τό παράνομο τῶν ἐπιδίκων μέτρων. Ὁ ἰσχυρισμός αὐτός βάλλει κατά τοῦ κύρους τῶν κανονισμῶν. Μιά τέτοια ἀμφισβήτηση δύναται νά στηριχθεῖ μόνον στό ἄρθρο 173. Στό δικόγραφο τῆς προσφυγῆς, ὅμως, δέν ἀναφέρεται τό ἄρθρο αὐτό, οὔτε ἡ προσφυγή στηρίζεται σ' αὐτό, σέ μία προσπάθεια νά καταδειχθεῖ ὅτι ἔχουν τηρηθεῖ οἱ διατάξεις του, συμπεριλαμβανομένων τῶν προϋποθέσεων πού ἀφοροῦν τήν προθεσμία ἀσκήσεως προσφυγῆς.

Τό καθ' οὗ ἰσχυρίζεται ἐπίσης ὅτι οἱ προϋποθέσεις πού θέτει ἡ συνθήκη, ὅσον ἀφορᾶ τήν διαβούλευση, δέν ἔχουν τηρηθεῖ. Τό ἄρθρο 24 παράγραφος 1 τῆς συνθήκης περί συγχωνεύσεως ὁρίζει:

«Τό Συμβούλιο θεσπίζει μέ εἰδική πλειοψηφία, προτάσει τῆς Ἐπιτροπῆς καί κατόπιν διαβουλεύσεως μέ τά ἄλλα ἐνδιαφερόμενα ὄργανα, τόν κανονισμό περί τῆς ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων καί τό καθεστώς πού ἐφαρμόζεται ἐπί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ τῶν Κοινοτήτων αὐτῶν.»

Τό καθ' οὗ παρατηρεῖ ὅτι ἡ συνθήκη δέν ἐξειδικεύει λεπτομερῶς τόν τύπο αὐτῆς τῆς διαβουλεύσεως οὔτε ἐπιβάλλει καμμία ὑποχρέωση διαβουλεύσεως γιά τίς τροποποιήσεις τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Ἰσχυρίζεται ὅτι ὑπῆρξε προσήκουσα διαβούλευση μέ τά κοινοτικά ὄργανα γιά τούς κανονισμούς 3085/78 καί 3086/78. Ἤδη ἀπό τό 1972, ἡ Ἐπιτροπή προέτεινε στό Συμβούλιο τήν ἐγκατάλειψη ἰσοτιμιῶν τοῦ ΔΝΤ. Ἀρχικῶς ἔγινε πρόβλεψη νά χρησιμοποιηθοῦν οἱ νομισματικές πρός τήν εὐρωπαϊκή λογιστική μονάδα ἰσοτιμίες γιά τόν ὑπολογισμό συντάξεων καί ἀποδοχῶν. Ἡ πρόταση αὐτή ἐνεκρίθη ἀπό τό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο μέ ψήφισμα στό ὁποῖο ἀνεφέρθη:

«Ἐπειδή μετά τήν εἰσαγωγή τῆς εὐρωπαϊκῆς λογιστικῆς μονάδος δέν θά εἶναι ἀναγκαία ἡ χρησιμοποίηση τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς γιά τήν διόρθωση τῶν συναλλαγματικῶν ἰσοτιμιῶν καί ὅτι ἐφ' ἑξῆς θά χρησιμοποιεῖται κυρίως, ὅπως εἶχε προβλεφθεῖ ἀρχικῶς, γιά νά λαμβάνονται ὑπ' ὄψη οἱ αὐξήσεις τοῦ κόστους ζωῆς.»

Στό προοίμιο ἀνεφέροντο οἱ διαβεβαιώσεις τῆς Ἐπιτροπῆς ὅτι οἱ προτάσεις της οὐδαμῶς θά ἔθιγαν τήν πραγματική ἀξία τῶν πληρωμῶν πρός τούς ὑπαλλήλους. Αὐτό σημαίνει, ἰσχυρίζεται τό καθ' οὗ, ὅτι οἱ πληρωμές πρός τούς ὑπαλλήλους δέν θά ἐπηρεάζοντο ἀπό τίς νομισματικές διακυμάνσεις καί θά ἐβασίζοντο στήν ἀρχή τῆς μή διακρίσεως.

Τό Συμβούλιο ἔκανε χρήση τῶν ἐξουσιῶν πού τοῦ παρέχει τό ἄρθρο 149 τῆς συνθήκης καί ἐψήφισε ὁμόφωνα τήν τροποποίηση τῆς ἀρχικῆς προτάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς. Τό ἄρθρο 149 δέν προβλέπει περαιτέρω διαβούλευση στήν περίπτωση τροποποιήσεως προτάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἀπό τήν ἐξέταση τῆς διαδικασίας τῆς διαβουλεύσεως, πού ὡδήγησε στήν θέσπιση τοῦ κανονισμοῦ 3085/78, τό καθ' οὗ συνάγει ὅτι τό Συμβούλιο συνεμορφώθη πρός τίς ἀπαιτήσεις περί διαβουλεύσεως.

Ὅσον ἀφορᾶ τά ἐπιχειρήματα τῶν προσφευγόντων περί κεκτημένων δικαιωμάτων

καί περί θεμιτῆς ἐμπιστοσύνης, τό καθ' οὗ ἐπισύρει τήν προσοχή στίς προτάσεις τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως Mayras στήν ὑπόθεση *Gillet* κατά *Ἐπιτροπῆς* (ὑπόθεση 28/74, Rec. 1975, σ. 463), ὅπου αὐτός ἀνέφερε ὅτι ἡ ἔννομη σχέση μεταξύ τῶν ὑπαλλήλων καί τῶν κοινοτικῶν ὀργάνων στηρίζεται στόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Τό Συμβούλιο δύναται νά ἐπιφέρει στόν κανονισμό τροποποιήσεις, τίς ὁποῖες θεωρεῖ ὅτι εἶναι πρός τό συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας, ὑπό τόν ὅρο ὅτι οἱ ἐν λόγω τροποποιήσεις δέν ἔχουν ἀναδρομική ἰσχύ καί δέν ἐνέχουν κατάχρηση ἐξουσίας.

Τό καθ' οὗ ἀμφισβητεῖ τόν ἰσχυρισμό τῶν προσφευγόντων ὅτι ἡ θέσπιση τοῦ κανονισμοῦ 3086/78, ὁ ὁποῖος προσαρμόζει τούς συντελεστές ἀναπροσαρμογῆς, συνιστᾶ κατάχρηση ἐξουσίας. Τονίζει ὅτι σκοπός τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως εἶναι ἡ ἐξασφάλιση τῆς ἴσης μεταχειρίσεως ὅλων τῶν μονίμων καί λοιπῶν ὑπαλλήλων τῆς Κοινότητος, ὥστε νά διαθέτουν τήν ἴδια ἀγοραστική δύναμη. Ἡ ἐκπλήρωση αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ ἐπιδιώκεται μέ τό ἄρθρο 82 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, τό ὁποῖο προβλέπει τήν ἐφαρμογή συντελεστῶν ἀναπροσαρμογῆς πού καθορίζονται σύμφωνα μέ τά ἄρθρα 64 καί 65, τά ὁποῖα ἐν συνεχεία ἐξαρτοῦν αὐτούς τούς συντελεστές ἀπό τούς «ὅρους διαβιώσεως στούς διαφόρους τόπους διορισμοῦ» (ἄρθρο 64) καί τοῦ κόστους ζωῆς (ἄρθρο 65). Ἡ διαφορά μεταξύ τῶν πραγματικῶν τιμῶν συναλλάγματος καί τῶν τιμῶν τοῦ ΔΝΤ κατά τήν 1η Ἰανουαρίου 1965, συνδυαζομένη μέ τό ἀπρόβλεπτο ἀποτέλεσμα τῶν δυνατοτήτων ἐπιλογῆς πού προσφέρει τό ἄρθρο 45 τοῦ παραρτήματος VIII, συνεπάγεται, ἀντί τῆς πραγματοποιήσεως, τήν ματαίωση τοῦ σαφοῦς σκοποῦ τοῦ κανονισμοῦ. Οἱ συνταξιοῦχοι πού κατοικοῦσαν ἐντός Κρατῶν μελῶν μέ ἀσθενές νόμισμα, οἱ ὁποῖοι ἐπέλεξαν νά τούς καταβάλλεται ἡ σύνταξη στό νόμισμα τῆς χώρας πού ἔχει τήν ἕδρα του τό ὄργανο ὅπου ἐργάζονται, δηλαδή συνήθως σέ βελγικά φράγκα, ἠδύναντο νά αὐξήσουν τήν σύνταξή τους πέραν τοῦ διπλασίου καί ἀκόμη, σέ ὁρισμένες περιπτώσεις, νά τούς καταβάλλεται ποσόν ἀνώτερο τοῦ τελευταίου βασικοῦ μισθοῦ τους. Αὐτή ἡ κατάσταση ὠδήγησε σέ διάκριση μεταξύ τῶν συνταξιούχων, δηλαδή ἀκριβῶς αὐτό πού οἱ διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ἐπεδίωξαν νά ἀποφύγουν.

Τό καθ' οὗ ἰσχυρίζεται ὅτι δέν δύναται νά γίνει λόγος περί καταχρήσεως ἐξουσίας, ὅταν εἰσάγονται τροποποιήσεις πού ἀποσκοποῦν στήν ἀποκατάσταση τῆς προθέσεως καί τοῦ ἀντικειμενικοῦ σκοποῦ τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως καί τήν διευθέτηση μιᾶς ἀνωμαλίας, ἡ ὁποία ἀνέκυψε ἀπό περιστάσεις πού διαφεύγουν τοῦ ἐλέγχου καί τῶν προσδοκιῶν τῶν κοινοτικῶν ὀργάνων. Παρομοίως, ἡ διευθέτηση μιᾶς ἀνωμαλίας μέ σκοπό τήν κατάργηση τοῦ προνομίου μεταξύ κατηγοριῶν ὑπαλλήλων τῆς Κοινότητος καί τήν ἀποκατάσταση τῆς ἰσότητος μεταχειρίσεως δέν συνιστοῦν προσβολή κεκτημένων δικαιωμάτων.

Τό καθ' οὗ ἀντικρούει τόν ἰσχυρισμό τῶν προσφευγόντων περί προσβολῆς τῆς θεμιτῆς ἐμπιστοσύνης τους. Οἱ προσφεύγοντες δέν ὑφίστανται ἀπώλεια, καθ' ὅσον δέν τούς καταβάλλονται μικρότερα ποσά ἀπ' αὐτά πού πρέπει νά καταβληθοῦν δυνάμει τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως· στεροῦνται ἁπλῶς ἑνός ἀπροσδοκήτου κέρδους πού ἀπορρέει ἀπό τίς διακυμάνσεις τῶν τιμῶν συναλλάγματος καί γιά τό ὁποῖο δέν ἦταν δυνατόν νά ὑπάρξει ἐγγύηση ὅτι θά ἐξακολουθοῦσε νά ὑφίσταται.

Τό καθ' οὗ ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ προσφεύγοντες δέν δύνανται νά διαμαρτύρονται ὅτι ἐστερήθησαν ἀναδρομικῶς κεκτημένων δικαιωμάτων. Ἡ ἀπαγόρευση τῆς ἀναδρομικῆς ἰσχύος τοῦ νόμου δέν εἶναι μιά ἀπόλυτη ἀρχή, ἀλλά ἐξαρτᾶται ἀπό τήν διατύπωση, τό περιεχόμενο καί τό ἀντικείμενο τοῦ νόμου. Ἂν τό γράμμα ἤ ὁ προέχων σκοπός μιᾶς νομοθετικῆς πράξεως ἐπιβάλλει τήν ἀναδρομική της ἰσχύ, τότε πρέπει ἡ ἐν λόγω πράξη νά ἑρμηνευθεῖ ὑπ' αὐτήν τήν ἔννοια. Ἀντιθέτως, ἂν ἡ διατύπωση τῆς πράξεως γεννᾶ ἀμφιβολίες καί δύναται νά ἐκληφθεῖ εἴτε ὡς ἔχουσα ἀναδρομική ἰσχύ εἴτε ὅτι ἰσχύει γιά τό μέλλον, τότε πρέπει νά ἑρμηνευθεῖ ὡς ἰσχύουσα μόνον γιά τό μέλλον.

Κατά τό καθ' οὗ, οἱ ἐν λόγω κανονισμοί ὁρίζουν σαφῶς ὅτι ὁ ὑπολογισμός τῶν συνταξιοδοτικῶν δικαιωμάτων θά βασίζεται στούς συντελεστές ἀναπροσαρμογῆς πού καθορίζονται στόν κανονισμό 3086/78.

Κατά συνέπεια, δέν εἶναι ἀναγκαῖο νά ἑρμηνευθοῦν οἱ κανονισμοί κατά τρόπο ὥστε νά ἀποκλείεται ἡ ἀναδρομική ἰσχύς.

Μέ τό ὑπόμνημα ἀπαντήσεως ἐπί τῆς ἐνστάσεως ἀπαραδέκτου τῆς προσφυγῆς, πού προέβαλε τό καθ' οὗ, οἱ *προσφεύγοντες* ὑποστηρίζουν ὅτι μιά ἀπόφαση δέν συνεπάγεται ὁπωσδήποτε ἐπιλογή. Καί μιά διοικητική πράξη, πού θέτει σέ ἐφαρμογή τίς σαφεῖς διατάξεις ἑνός κανονισμοῦ, ἀποτελεῖ ἀπόφαση. Ὑπόκειται στόν ἔλεγχο τοῦ Δικαστηρίου, ὁ δέ προσφεύγων, προσβάλλοντάς την, δικαιοῦται νά προσβάλει ἐπίσης, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 184 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, τόν κανονισμό στόν ὁποῖο στηρίζεται ἡ ἀπόφαση.

Οἱ προσφεύγοντες παρατηροῦν ὅτι τό Κοινοβούλιο ἔλαβε ἀποφάσεις κατά τό παρελθόν, οἱ ὁποῖες τροποποιοῦσαν κανονισμούς περί τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων τῆς Κοινότητος ἤ περιώριζαν τήν ἐφαρμογή τους. Πχ., τό 1979, τό Κοινοβούλιο ἀπεφάσισε μονομερῶς νά μήν ἐφαρμόσει τούς ἰσχύοντες κανονισμούς περί ἀποδοχῶν καί ἀποζημιώσεων τῶν μελῶν τοῦ προσωπικοῦ, τά ὁποῖα συμμετεῖχαν στίς συνόδους τοῦ Κοινοβουλίου στό Στρασβοῦργο, στίς συνεδριάσεις τῶν Ἐπιτροπῶν καί σέ ἄλλες συνεδριάσεις στίς Βρυξέλλες. Ἀφοῦ ἔχει λάβει μιά τέτοια ἀπόφαση ὡς πρός τίς ἀποδοχές, δέν δύναται τώρα νά ὑποστηρίξει ὅτι στερεῖται ἐξουσίας νά λάβει παρόμοια ἀπόφαση περί συντάξεων.

Οἱ προσφεύγοντες δέχονται ὅτι δέν δύνανται νά προσβάλουν τούς κανονισμούς ἐπικαλούμενοι τό ἄρθρο 184, ἐκτός ἄν ἡ προσφυγή τους εἶναι παραδεκτή δυνάμει τοῦ ἄρθρου 173. Κατ' αὐτούς, ἡ προσφυγή εἶναι παραδεκτή δυνάμει τοῦ ἄρθρου 179.

Ὅσον ἀφορᾶ τόν ἰσχυρισμό τοῦ καθ' οὗ, ὅτι οἱ κανονισμοί δέν δύνανται νά προσβληθοῦν παρά μόνον βάσει τοῦ ἄρθρου 173, οἱ προσφεύγοντες διαφωνοῦν καί ἀναφέρονται στήν ὑπόθεση 20/71, *Sabbatini* κατά *Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου* (Recueil 1972, σ. 345), στήν ὁποία τό Δικαστήριο, στό πλαίσιο διαδικασίας δυνάμει τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἀπεφάνθη, βάσει τοῦ ἄρθρου 184, ὅτι τό ἄρθρο 4 παράγραφος 3 τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ ἦταν μή νόμιμο.

Οἱ προσφεύγοντες ἀντικρούουν ἐπίσης τόν ἰσχυρισμό τοῦ καθ' οὗ, σύμφωνα μέ τόν ὁποῖο ἡ ἀρχή πού ἀμφισβητεῖται στήν παροῦσα ὑπόθεση εἶναι κατ' οὐσίαν ἡ ἴδια μέ ἐκείνη πού τό Δικαστήριο ἔπρεπε νά ἐξετάσει στήν ὑπόθεση 48/79, *Ooms* κατά *Ἐπιτροπῆς* (Recueil 1979, σ. 3121). Θεωροῦν ὅτι οἱ δύο ὑποθέσεις εἶναι σαφῶς διαφορετικές. Στήν ὑπόθεση Ooms, οἱ προσφεύγοντες ἐπεδίωξαν νά προσβάλουν εὐθέως ἕναν κανονισμό, ἐνῶ στήν παροῦσα ὑπόθεση οἱ προσφεύγοντες προσβάλλουν μιά ἀπόφαση τοῦ καθ' οὗ.

Ἐπί τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, οἱ προσφεύγοντες δέν δέχονται ὅτι τό καθ' οὗ ὑποχρεοῦται νά ἐφαρμόσει τούς κανονισμούς, χωρίς νά λάβει ὑπ' ὄψη τίς συνέπειές τους. Τό καθ' οὗ ὤφειλε νά ἐνεργήσει ὡς νομοταγής ἐργοδότης.

Ἀντικρούουν τόν ἰσχυρισμό τοῦ καθ' οὗ ὅτι ἔχουν πληρωθεῖ οἱ προϋποθέσεις τῆς συνθήκης, ὅσον ἀφορᾶ τήν διαβούλευση, τονίζουν ὅτι, ἀκόμη κι ἄν ἔχει ζητηθεῖ ἡ γνώμη τοῦ Κοινοβουλίου ἐπί προτάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, εἶναι δυνατόν, σέ περίπτωση τροποποιήσεως, νά χρειασθεῖ περαιτέρω διαβούλευση. Παραθέτοντας τήν ἔκθεση πού ὑπέβαλε ὁ Jozeau-Marigné στήν νομική ἐπιτροπή τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου (Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο, ἔγγραφο 110, 1967/68, ἀριθμός 21), ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ διαβούλευση μέ τό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο πρέπει νά ἐκτείνεται ἐφ' ὅλων τῶν οὐσιωδῶν σημείων τῶν διατάξεων πού προέτεινε ἡ Ἐπιτροπή ἤ ἐδέχθη τό Συμβούλιο.

Οἱ προσφεύγοντες ὑποστηρίζουν ὅτι οἱ προτάσεις τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως Mayras στήν ὑπόθεση *Gillet* κατά *Ἐπιτροπῆς*, ἐνῶ δέν ἐνισχύουν τήν ἐπιχειρηματολογία τοῦ καθ' οὗ, στηρίζουν πράγματι τήν δική τους. Ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ γενικός εἰσαγγελεύς Mayras ὑπεστήριξε στήν πραγματικότητα ὅτι τό Συμβούλιο δέν εἶναι ἁρμόδιο νά ἐπιφέρει τροποποιήσεις στόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ὅταν οἱ ἐν λόγω τροποποιήσεις ἔχουν ἀναδρομική ἰσχύ εἰς βάρος τῶν ὑπαλλήλων.

Οἱ προσφεύγοντες παρατηροῦν ὅτι, ὅσον ἀφορᾶ τά ἀπροσδόκητα κέρδη, τό κατάλληλο μέτρο εἶναι μιά νομοθεσία πού ἰσχύει γιά τό μέλλον, καί δέν στερεῖ τά ἄτομα ἀπό κεκτημένα δικαιώματά τους.

Κατά τούς προσφεύγοντες, οἱ ἰσχυρισμοί τοῦ καθ' οὗ περί ἑρμηνείας ἑνός νομοθετικοῦ κειμένου δέν σχετίζονται μέ τήν παροῦσα ὑπόθεση, ἐφ' ὅσον ἡ διαφορά δέν ἀφορᾶ τήν ἑρμηνεία, ἀλλά τήν ἰσχύ τῶν κανονισμῶν.

Οἱ προσφεύγοντες περαιώνουν τήν ἀπάντησή τους στό ὑπόμνημα ἀντικρούσεως μέ τήν δήλωση ὅτι ἐμμένουν στά αἰτήματά τους.

Στό ὑπόμνημα ἀνταπαντήσεως, τό *καθ' οὗ* ἐκθέτει ὅτι ἡ προσφυγή εἶναι ἀπαράδεκτη, δεδομένου ὅτι δέν πληροῖ τίς προϋποθέσεις πού θέτουν τά ἄρθρα 90 καί 91 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Οἱ ἐν λόγω κανονισμοί ἔχουν ἐφαρμογή ἐπί τῶν προσφευγόντων, ὅπως καί ἐφ' ὅλων τῶν ὑπαλλήλων, διότι ἐξεδόθησαν ἀπό τό Συμβούλιο, καί ὄχι διότι ἡ ἁρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή ἀπέρριψε ὡς ἀπαράδεκτες τίς ἐνστάσεις τῶν προσφευγόντων. Γιά τόν λόγο αὐτόν, τό καθ' οὗ ὑποστηρίζει ὅτι, ἄν ὑπάρχει θλαπτική πράξη εἰς βάρος τῶν προσφευγόντων, εἶναι ἡ πράξη πού ἐξέδωσε τό Συμβούλιο θεσπίζοντας τούς κανονισμούς καί ὄχι ἡ ἀπόφαση τῆς ἁρμοδίας γιά τούς διορισμούς ἀρχῆς περί ἀπορρίψεως τῶν ἐνστάσεών τους. Δεδομένου ὅτι οἱ ἐν λόγω κανονισμοί τοῦ Συμβουλίου δέν δύνανται νά ἀποτελέσουν ἀντικείμενο ἐνστάσεως θάσει τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 2, διότι δέν συνιστοῦν θλαπτική πράξη εἰς βάρος τῶν προσφευγόντων κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 2, ἕπεται ὅτι δέν δύνανται νά προσθληθοῦν διά προσφυγῆς κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 91.

Τό καθ' οὗ ὑποστηρίζει ὅτι ὑποχρεοῦται νά ἐφαρμόσει τούς κανονισμούς, ἐφ' ὅσον τό Δικαστήριο δέν ἔχει ἀναγνωρίσει τήν ἀκυρότητά τους. Συμμορφούμενο πρός τούς κανονισμούς, τό καθ' οὗ ἐνεργεῖ ὡς καλός καί ἔντιμος ἐργοδότης, καθ' ὅσον μεταχειρίζεται τούς ὑπαλλήλους του μέ ἰσότητα.

Τό καθ' οὗ ἰσχυρίζεται ὅτι ὑπῆρξε προσήκουσα διαβούλευση μέ τό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο, καθ' ὅσον τά συγκεκριμένα ἀποτελέσματα τῶν κανονισμῶν εἶναι ἀκριβῶς τά ἴδια μέ τά ἀποτελέσματα πού προέβλεπε τό σχέδιο πού ὑπεβλήθη στό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

Τό καθ' οὗ ὑποστηρίζει ὅτι στό κοινοτικό δίκαιο δέν ὑπάρχει καμιά γενική ἀρχή, ρητή ἤ σιωπηρά, πού ἐγγυᾶται τήν διατήρηση τῶν δικαιωμάτων. Οἱ ἰσοτιμίες καί οἱ συντελεστές ἀναπροσαρμογῆς πού ἐφηρμόζοντο πρό τῆς θεσπίσεως τῶν ἐπιδίκων κανονισμῶν δέν ἀποτελοῦν κεκτημένο δικαίωμα. Δεδομένου ὅτι τό μέτρο πού ἐλήφθη γιά τήν τροποποίησή τους ἔχει τόν χαρακτῆρα διευθετήσεως μιᾶς ἀνωμαλίας, δέν δύναται νά συνιστᾶ κατάχρηση ἐξουσίας. Τό καθ' οὗ ἰσχυρίζεται ὅτι δέν ὑπάρχει στοιχεῖο ἀναδρομικότητος, ἐφ' ὅσον οἱ κανονισμοί ἄρχισαν νά ἰσχύουν μετά τήν ἡμερομηνία ἐκδόσεώς τους.

Τό καθ' οὗ ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο νά ἀπορρίψει τήν προσφυγή ὡς ἀπαράδεκτη ἤ, ἐπικουρικῶς, ὡς ἀθάσιμη.

IV — Προφορική διαδικασία

Οἱ διάδικοι ἀνέπτυξαν τούς ἰσχυρισμούς τους κατά τίς συνεδριάσεις τῆς 19ης καί τῆς 20ῆς Φεβρουαρίου 1981.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τήν συνεδρίαση τῆς 14ης Μαΐου 1981.

Σκεπτικό

1 Μέ δικόγραφο πού κατέθεσαν στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 3 Ὀκτωβρίου 1979, οἱ προσφεύγοντες, δώδεκα μόνιμοι ὑπάλληλοι καί ἕνας πρώην ἔκτακτος ὑπάλληλος τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου, ἤσκησαν προσφυγή μέ τήν ὁποία ζητοῦν τήν ἀκύρωση τῆς ἀποφάσεως τοῦ καθ' οὗ, μέ τήν ὁποία ἀπερρίφθη ἡ ἔνσταση πού ὑπέβαλαν οἱ προσφεύγοντες, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, κατά τῆς ἐφαρμογῆς ἐπ' αὐτῶν τῶν κανονισμῶν 3085/78 καί 3086/78 τοῦ Συμβουλίου τῆς 21ης Δεκεμβρίου 1978 (JO L 369, σσ. 6 καί 8).

2 Τά ἄρθρα 63 καί 64 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, ὅπως ἴσχυαν μέχρι τό τέλος τοῦ ἔτους 1978, ὥριζαν: «οἱ ἀποδοχές τοῦ ὑπαλλήλου ἐκφράζονται σέ βελγικά φράγκα· καταβάλλονται στό νόμισμα τῆς χώρας, στήν ὁποία ὁ ὑπάλληλος ἀσκεῖ τά καθήκοντά του· οἱ ἀποδοχές πού καταβάλλονται σέ ἄλλο νόμισμα ἐκτός τοῦ βελγικοῦ φράγκου ὑπολογίζονται βάσει τῶν ἰσοτιμιῶν πού δέχεται τό Διεθνές Νομισματικό Ταμεῖο τήν 1η Ἰανουαρίου 1965· οἱ ἀποδοχές τοῦ ὑπαλλήλου πού ἐκφράζονται σέ βελγικά φράγκα ... προσαρμόζονται βάσει ἑνός συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς ἀνωτέρου, κατωτέρου ἤ ἴσου πρός τό 100 %, ἀνάλογα μέ τούς ὅρους διαβιώσεως στούς διαφόρους τόπους τοποθετήσεως· ὁ συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς πού ἐφαρμόζεται στίς ἀποδοχές τῶν ὑπαλλήλων πού ἀπασχολοῦνται στίς προσωρινές ἕδρες τῶν Κοινοτήτων εἶναι, τήν 1η Ἰανουαρίου 1962, ἴσος πρός 100 %».

3 Τό ἄρθρο 82 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων ὁρίζει ὅτι: «οἱ συντάξεις (τῶν πρώην ὑπαλλήλων) καθορίζονται βάσει τῶν μισθολογικῶν κλιμάκων πού ἰσχύουν κατά τήν πρώτη ἡμέρα τοῦ μηνός, ἐντός τοῦ ὁποίου γεννᾶται τό δικαίωμα συντάξεως· ἐπ' αὐτῶν ἐφαρμόζεται συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς πού καθορίζεται βάσει τῶν ἄρθρων 64 καί 65 παράγραφος 2 γιά τήν χώρα τῶν Κοινοτήτων, ὅπου ὁ δικαιοῦχος τῆς συντάξεως δηλώνει ὅτι ἔχει κατοικία ...».

4 Τό ἄρθρο 45 παράγραφος 3 τοῦ παραρτήματος VIII (συνταξιοδοτικό καθεστώς) ὁρίζει ὅτι: «οἱ παροχές δύνανται νά καταβληθοῦν κατ' ἐκλογή τῶν ἐνδιαφερομένων εἴτε στό νόμισμα τῆς χώρας καταγωγῆς εἴτε στό νόμισμα τῆς χώρας διαμονῆς τους εἴτε στό νόμισμα τῆς ἕδρας τοῦ ὀργάνου, στό ὁποῖο ἀνῆκε ὁ ὑπάλληλος, ὅπου ἡ ἐκλογή ἰσχύει γιά δύο τουλάχιστον ἔτη».

5 Τό Συμβούλιο έθέσπισε στίς 21 Δεκεμβρίου 1978 τόν κανονισμό (Εύρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΚΑΕ) 3085/78 (JO L 369, σ. 8), τό άρθρο 1 τοῦ όποίου όρίζει ὅτι τό άρθρο 63 τοῦ κανονισμοῦ άντικαθίσταται ὡς άκολούθως:

«Οἱ άποδοχές τῶν ὑπαλλήλων έκφράζονται σέ δελγικά φράγκ.. Καταβάλλονται στό νόμισμα τῆς χώρας, στήν όποία ὁ ὑπάλληλος άσκεῖ τά καθήκοντά του.

Οἱ άποδοχές πού καταβάλλονται σέ νόμισμα διαφορετικό άπό τό δελγικό φράγκο ὑπολογίζονται δάσει τῶν τιμῶν συναλλάγματος πού έχρησιμοποιήθησαν γιά τήν έκτέλεση τοῦ γενικοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων τήν 1η Ἰουλίου 1978.

Ἡ ήμερομηνία αὐτή τροποποιεῖται κατά τήν έτησία έξέταση τῶν άποδοχῶν, πού προβλέπεται στό άρθρο 65, άπό τό Συμβούλιο, τό ὁποῖο άποφασίζει κατόπιν προτάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς μέ τήν είδική πλειοψηφία πού προβλέπεται στήν πρώτη περίπτωση τοῦ έδαφίου 2 τῆς παραγράφου 2 τοῦ άρθρου 148 τῆς συνθήκης ΕΟΚ καί τοῦ άρθρου 118 τῆς συνθήκης Εὐρατόμ.

Ὑπό τήν έπιφύλαξη τῆς έφαρμογῆς τῶν άρθρων 64 καί 65, οἱ συντελεστές άναπροσαρμογῆς πού καθορίζονται δυνάμει τῶν έν λόγω άρθρων, προσαρμόζονται σέ περίπτωση τροποποιήσεως τῆς άνωτέρω ήμερομηνίας άπό τό Συμβούλιο, τό ὁποῖο, άποφασίζοντας κατά τήν διαδικασία πού άναφέρεται στό τρίτο έδάφιο, διορθώνει τίς συνέπειες τῆς διακυμάνσεως τοῦ δελγικοῦ φράγκου σέ σχέση μέ τίς τιμές πού άναφέρονται στό δεύτερο έδάφιο.»

6 Τό άρθρο 4 τοῦ κανονισμοῦ προβλέπει ὡς ήμερομηνία ένάρξεως τῆς τυπικῆς του ίσχύος τήν 1η Ἰανουαρίου 1979 καί τῆς οὐσιαστικῆς του ίσχύος τήν 1η Ἀπριλίου 1979· γιά τίς συντάξεις καί τίς άποζημιώσεις ὅμως, τῶν όποίων τό καθαρό ποσό ὑπέστη μείωση έν σχέσει πρός τήν ίσχύουσα κανονιστική ρύθμιση, ὁ παρών κανονισμός έφαρμόζεται μόνον άπό τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1979. Μετά τήν ήμερομηνία αὐτή ἡ διαφορά μεταξύ τῶν καθαρῶν ποσῶν, ὅπως προκύπτουν άπό τήν έφαρμογή τοῦ παρόντος κανονισμοῦ καί έκείνων πού έχουν είσπραχθεῖ τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1979, έπρεπε νά μειωθεῖ κατά ένα δέκατο μηνιαίως.

7 Τήν 21η Δεκεμβρίου 1978, τό Συμβούλιο έθέσπισε έπίσης τόν κανονισμό (Εὐρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΚΑΕ) 3086/78 περί προσαρμογῆς τῶν συντελεστῶν άναπροσαρμογῆς, δάσει τῶν όποίων προσαρμόζονται οἱ άποδοχές καί οἱ συντάξεις τῶν ὑπαλλήλων καί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, μετά τήν τροποποίηση τῶν διατάξεων τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως περί τῶν νομισματικῶν ίσοτιμιῶν πού πρέπει νά χρησιμοποιοῦνται κατά τήν έφαρ-

μογή τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Τό ἄρθρο 1 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ καθορίζει, μεταξύ ἄλλων, τόν ἐφαρμοστέο ἐπί τῶν συντάξεων συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς σέ 62,5 γιά τό Ἡνωμένο Βασίλειο, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 82 παράγραφος 1 δεύτερο ἐδάφιο τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως.

8 Τόν Μάρτιο τοῦ 1979, οἱ προσφεύγοντες (πλήν τοῦ Curtis), ἐν ἐνεργεία ὑπάλληλοι τοῦ Κοινοβουλίου, ὑπέβαλαν στό Κοινοβούλιο ἔνσταση δυνάμει τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων κατά τῶν κανονισμοῦ 3086/78 τοῦ Συμβουλίου, ἰσχυριζόμενοι ὅτι ἡ τροποποίηση τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς, πού εἰσήγαγε ὁ ἐν λόγω κανονισμός, ἐπέφερε μείωση τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως πού θά ἐλάμβαναν, ἄν, κατά τήν ἔξοδό τους ἀπό τήν ὑπηρεσία, ἐπέλεγαν ὡς τόπο διαμονῆς τους τό Ἡνωμένο Βασίλειο, καί ἐζήτησαν ἀπό τήν ἀρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή νά ἐκδώσει ἀπόφαση, δυνάμει τῆς ὁποίας τό ποσόν τῆς συντάξεώς τους νά ὑπολογίζεται σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 45 τοῦ παραρτήματος VIII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων καί μέ ἐφαρμογή τῶν συντελεστῶν ἀναπροσαρμογῆς ὅπως ἴσχυαν πρό τῆς τροποποιήσεώς τους ἀπό τόν κανονισμό 3086/78. Στίς 30 Ἰουνίου, ὁ Curtis, πρώην ἔκτακτος ὑπάλληλος τοῦ Κοινοβουλίου καί τώρα συνταξιοῦχος καί κάτοικος Ἡνωμένου Βασιλείου, ὑπέβαλε παρόμοια ἔνσταση στό Κοινοβούλιο.

9 Τόν Ἰούλιο 1979, τό Κοινοβούλιο ἐγνωστοποίησε στούς προσφεύγοντες, ἐκτός τοῦ Curtis, ὅτι οἱ ἐνστάσεις τους ἦταν ἀπαράδεκτες, κατά τό μέρος πού ἐστρέφοντο κατά κανονισμοῦ τοῦ Συμβουλίου, τοῦ ὁποίου ἡ ἐφαρμογή ἤ μή ἐφαρμογή δέν ἠδύνατο νά θεωρηθεῖ ὡς ἐμπίπτουσα στήν διακριτική ἐξουσία τοῦ Κοινοβουλίου.

10 Στήν προσφυγή τους, πού ἠσκήθη μετά τήν ἔκδοση τῆς ἀνωτέρω ἀποφάσεως, οἱ προσφεύγοντες ἰσχυρίζονται ὅτι οἱ κανονισμοί 3086/78 καί 3085/78 εἶναι πολλαπλῶς παράνομοι, γιά τούς ἀκολούθους λόγους: παράβαση οὐσιωδῶν τύπων, προσβολή κεκτημένων δικαιωμάτων, παραβίαση τῆς ἀρχῆς τῆς θεμιτῆς ἐμπιστοσύνης, ἀναρμοδιότης, μή τήρηση τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων καί κατάχρηση ἐξουσίας.

11 Μέ τό ὑπόμνημα ἀντικρούσεως, τό Κοινοβούλιο, πλήν τοῦ ὅτι ἀμφισβητεῖ τό βάσιμο τῆς προσφυγῆς, προέβαλε ἔνσταση ἀπαραδέκτου, ἡ ὁποία πρέπει νά ἐξετασθεῖ κατά πρῶτον.

12 Κατά τό Κοινοβούλιο, οἱ ἐνστάσεις τῶν προσφευγόντων δέν ἀποτελοῦν ἐνστάσεις κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρε-

σιακῆς καταστάσεως. Ἀναγκαία προϋπόθεση γιά τήν ὑποβολή ἐνστάσεως, βάσει αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου, εἶναι ἡ ὕπαρξη πράξεως τῆς ἁρμοδίας γιά τούς διορισμούς ἀρχῆς (ΑΔΑ), βλαπτικῆς τῶν συμφερόντων τοῦ ὑπαλλήλου, ἡ ὁποία συνίσταται εἴτε στήν ἔκδοση ἀποφάσεως ἀπό τήν ἐν λόγω ἀρχή εἴτε σέ παράλειψη λήψεως μέτρου πού ἐπιβάλλεται ἀπό τόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Στήν προκειμένη ὑπόθεση, τό Κοινοβούλιο δέν ἔλαβε καμμιά ἀπόφαση πού νά ἀφορᾶ τούς προσφεύγοντες ἤ τό δικαίωμα συντάξεώς τους. Τό Κοινοβούλιο δέν δύναται νά λάβει ἀπόφαση ὑπό τήν ἔννοια πού ζητοῦν οἱ προσφεύγοντες, δηλαδή νά μήν ἐφαρμόσει, ὡς πρός αὐτούς, τούς κανονισμούς πού ἐθέσπισε τό Συμβούλιο. Τό Κοινοβούλιο δέν παρέλειψε νά λάβει, ἔναντι τῶν προσφευγόντων, ὁποιοδήποτε μέτρο πού ἐπιβάλλει ὁ κανονισμός ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως.

13 Τό Κοινοβούλιο ἰσχυρίζεται ὅτι τό ἄρθρο 184 τῆς συνθήκης, πού ἐπικαλοῦνται οἱ προσφεύγοντες, δέν παρέχει πράγματι αὐτοτελές ἔνδικο μέσο, ἀλλά περιορίζεται στήν ρύθμιση ζητημάτων νομιμότητος πού ἀνακύπτουν παρεμπιπτόντως, ἤτοι ζητημάτων πού ἀναφύονται σέ δίκη πού ἔχει ὡς κύριο ἀντικείμενό της τήν νομιμότητα ἄλλων πράξεων καί πού ἔχει κανονικῶς ἀνοιγεῖ.

14 Ὑποστηρίζεται ὅτι ἀπό τήν νομολογία τοῦ Δικαστηρίου προκύπτει ὅτι ἕνας ὑπάλληλος δέν δύναται νά ἐπικαλεσθεῖ ἄλλους λόγους, ἀπό ἐκείνους πού προβλέπει τό ἄρθρο 179 τῆς συνθήκης καί τά ἄρθρα 91 καί 92 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, γιά νά φέρει ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ἕνα ζήτημα πού πρέπει νά ἐπιλυθεῖ σύμφωνα μέ τούς ἐφαρμοστέους ἐπί τῶν ὑπαλλήλων ὅρους καί ὅτι, κατά συνέπεια, δέν δύναται νά ἀσκήσει τό ἔνδικο μέσο πού προβλέπει τό ἄρθρο 173 τῆς συνθήκης.

15 Οἱ προσφεύγοντες ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ ζητηθεῖσα ἀπό τό Κοινοβούλιο ἀπόφαση δέν συνιστᾶ γενική ἀπόφαση περί ἐφαρμογῆς τῶν κανονισμῶν, ἀλλά ἀπόφαση περί μή ἐφαρμογῆς τους ἐπί μιᾶς περιωρισμένης ὁμάδος προσώπων. Οἱ προσφεύγοντες ὑποστηρίζουν ὅτι, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 179 τῆς συνθήκης, ἔχουν τό δικαίωμα νά φέρουν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τό ζήτημα, ἄν οἱ κανονισμοί, ἑρμηνευόμενοι ὀρθῶς, ἔχουν ἐπ' αὐτῶν ἐφαρμογή καί νά ἐπικαλεσθοῦν κατά τήν ἐν λόγω διαδικασία τό ἄρθρο 184 τῆς συνθήκης.

16 Ἡ ἄποψη τοῦ Κοινοβουλίου πρέπει νά γίνει δεκτή. Δεδομένου ὅτι οἱ ἐν λόγω κανονισμοί εἶναι γενικῆς ἐφαρμογῆς, οἱ προσφεύγοντες δέν δύνανται νά ἰσχυρισθοῦν ὅτι συνιστοῦν ἀποφάσεις πού τούς ἀφοροῦν ἀμέσως καί ἀτομικῶς, ὥστε νά προσβάλουν τήν ἰσχύ τους σέ δίκη δυνάμει τοῦ ἄρθρου 173 τῆς συνθήκης. Ἡ ἁπλή ὑποβολή ἐνστάσεως δυνάμει τοῦ ἄρθρου 90 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων δέν ἀρκεῖ πρός δημιουργία ἐνδίκου

μέσου κατά πράξεως κανονιστικῆς φύσεως. Ἐξ ἄλλου, ἡ διαδικασία τοῦ ἄρθρου 90 παράγραφος 2 ἐφαρμόζεται μόνον ὅταν ἡ ἀρμοδία γιά τούς διορισμούς ἀρχή ἔχει λάβει ἀπόφαση ἤ παρέλειψε νά λάβει μέτρο πού ἐπιβάλλεται ἀπό τόν κανονισμό ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως καί ὅταν ἡ ἐν λόγω συμπεριφορά τῆς ἀρμοδίας γιά τούς διορισμούς ἀρχῆς συνιστᾶ ϐλαπτική πράξη εἰς ϐάρος ὑπαλλήλου, πρᾶγμα πού δέν συνέϐη ἐν προκειμένω. Κατά συνέπεια, οἱ ἐνστάσεις τῶν προσφευγόντων δέν ἠδύναντο νά στηριχθοῦν στό ἄρθρο 90 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Ἡ προσφυγή εἶναι ἐπομένως ἀπαράδεκτη καί πρέπει νά ἀπορριφθεῖ, χωρίς νά εἶναι ἀναγκαία ἐξέταση τῆς οὐσίας.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

17 Κατά τό ἄρθρο 70 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, προκειμένου περί ὑποθέσεων ὑπαλλήλων, τά ὄργανα φέρουν τά ἔξοδα στά ὁποῖα ὑπεϐλήθησαν.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρῶτο τμῆμα)

κρίνει καί ἀποφασίζει:

1) Ἀπορρίπτει τήν προσφυγή ὡς ἀπαράδεκτη.

2) Κάθε διάδικος φέρει τά δικαστικά του ἔξοδα.

Koopmans O'Keeffe Bosco

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβούργο τήν 16η Ἰουλίου 1981.

Ὁ γραμματεύς

A. Van Houtte

Ὁ πρόεδρος τοῦ πρώτου τμήματος

T. Koopmans